

Staten og Kommunen. Men er dette en Ønsning, som i mindste Maade kan siges at være ønskelig? Er der Nogen, som for Alvor vil paastaae, at Staten er bedre tjent med at drive dette Forhold til saadanne Øverligheder, at Staten holder sit og Kommunen sit Politik, end at vi enes om at gjøre det under Æet til Kræfters, Arbeides og Tids Besparelse? Og at det da skeer igjennem en Overenskomst, er den simpleste og naturligste Form, der kan tænkes. Naar dette er skeet, er det saa ikke i vor soleklare Interesse at holde paa, at dette Tilskud er fast og kun kan forandres, ikke igjennem det Tryk, som kan udøves af en enkelt populær Minister igjennem en Finantslov, hvor Overtalelser til den ene Side og stærke Trusler til den anden Side saa faare let kunne gjøre sig gjældende, men at det skal være igjennem en ny Lov, at Forhøielsen beslutes, for at det kan undersøges fra alle Sider og modent overveies, om de Betingelser, hvorunder det nuværende Tilskud er fastsat, ere forandrede eller ikke?

Dette er, saavidt jeg kan skønne, de Hovedbetragtninger, der kunne gjøres gjældende om denne Sag. Det kan gjerne være, at der endnu er et Par Punkter, som i dette Dieblæk ere gaaede min Opmærksomhed forbi, men de anførte ere dog de væsentlige. Jeg maa atter gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at saaledes, som denne Sag nu foreligger, er dette Punkt blevet skruet op til en Betydning, som det i ingen Henseende kan gjøre Krav paa (Hør!) — i ingen Henseende. Det er blevet draget frem, som om der virkelig i det kunde findes nogen Afgjørelse af de store konstitutionelle Spørgsmaal, der ofte have bragt Strid tilveie imellem dette og det andet Thing. Men det er den totaleste Misforstaaelse at drage det saaledes frem. Derfom den ærede Forsamling i denne Henseende vil have et meget praktisk og slaaende Deviis, saa skal jeg give det; jeg maa imidlertid bede om Undskyldning, derfom min Udtalelse faaer en noget personlig, ikke en polemisk Bending. Blandt de Medlemmer af Udvalget, som i Principspørgsmaalet ere aldeles enige med det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Rimestad),

er ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (F. A. Hansen). Han har, saa ofte dette Principspørgsmaal har været reist her i Salen, paa det Bestemteste holdt paa, at Finantsloven er Herre over alle Love, og at Folkethinget er berettiget til ved Finantslovens Votering at fravige de i de enkeltstaaende Love fastsatte Normer. Han har sagt dette saa tydeligt og bestemt som Noget; han er saa skarpsindig, at der ikke kan være nogen Tale om, at han ikke, ligesaa godt som enhver Anden, skulde kunne see, hvorvidt Principspørgsmaalet her ligger for eller ikke; og hvad er dog Faktum? Det er, at dette ærede Medlem, der i Henseende til Theorien nærer ganske de samme Ansuelser som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds, siger: „Lad os ikke faae dette Spørgsmaal frem her“. Det kommer nemlig her frem paa en for ham og hans Meningsfæller ugunstig Maade; det er derfor rigtigt, at han ønsker at holde det borte ved denne Veilighed og lade det vente til et Sted, hvor det kan ligge reent og klart for. Jeg siger: Saalænge der findes nogen politisk Forstandighed i denne Forsamling, saa maa et saadant Vidnesbyrd som dette være aldeles afgjørende for at vise, at dette Spørgsmaal virkelig kun har kunnet drages ind her igjennem en fantastisk og opskruet Forstilling om, hvad der skulde ligge i § 17, som den er opstillet i Lovudkastet og vedtagen af Landstinget. Man kan ikke see paa denne Sags Historie uden at faae den klareste Øvertydning om, at enhver Tanke og enhver Forstilling om, at Kommunen skulde have søgt at begaae „Vold“ eller „Rist“ imod Bevillingsmagten, er greben ud af Luften. Kommunen har begyndt med at stille en Begjæring til Staten om 60,000 Rd., den har senere nedsat denne Begjæring til 50,000 Rd., den har endelig yderligere nedsat den til 38,000 Rd., og den har ikke til nogen Tid med Hensyn til Formen af dette Bidrag stillet nogen som helst Betingelse. Det er Justitsministeren, der første Gang har opstillet den Form, hvori Statskassen skulde yde sit Tilskud. Det andet Thing har seet derpaa, uden at gjøre nogen Indsigelse derimod, det er først i denne Sal og under Indskyldelse af den ærede Rigsdagsmand for